

РЕШЕНИЕ

№ 1316

гр. София, 28.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в публично заседание на 05.08.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **6668** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците вр. чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от (ЗУБ).

Образувано е по жалба на С. А. Ф., гражданин на Е., [дата на раждане] в [населено място], Е., ЛНЧ [ЕГН], настанен в Регистрационно приемателен център (РПЦ) към Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ при МС), отдел „ПМЗ В.“, против Решение № 8004 от 27.06.2022г. на заместник председателя на ДАБ при МС, оправомощен със Заповед № 03-15 от 03.05.2022 г. на председателя на ДАБ при МС, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, поради липса на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност, нарушение на материалния закон и на административно-производствените правила. Сочи се, че представеният за целите на административното производство - анализ на актуалната политическа и социална обстановка в държавата на произход на жалбоподателя – Е., не отчита продължаващото насилие и дискриминация спрямо религиозната общност на коптите, към която принадлежи чужденецът. Оспорват се използваните източници на информация, послужили и като основание да се приемат за недостоверни твърденията на жалбоподателя при двете интервюта, за системна дискриминация и упражнено насилие, включително и спрямо роднините му заради религиозните им убеждения. Акцент се поставя върху факта, че жалбоподателят е напуснал държавата си на

произход като непълнолетен – едва на 16 години, което се твърди да предпоставя поставянето му при неблагоприятни, дискриминационни условия, несъвместими със стандартите, заложен в чл. 3 и чл. 4 от КЗПЧОС, при изпълнение на задължителната военна повиност. Твърди се, че след завръщането на жалбоподателя в Е. опасността от наказателно преследване, поради несвоевременно явяване на военна служба - когато е бил на 19 години, е реална. В подкрепа на тезата за неправилно приложение на закона се сочи, че както международната, така и националната уредба предвижда, че закрила се предоставя при наличие дори и само на един от елементите, визирани в чл. 1А от Женевската конвенция от 1951 г., транспонирани в нормата на чл. 8 от ЗУБ. С тези аргументи е обосновано искане за отмяна на оспорения административен акт и връщане на преписката на административния орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

Искането в жалбата и мотивите, с които е обосновано, се поддържат от жалбоподателя и процесуалния му представител – адв. В. и в съдебното производство. Допълнително се сочат данни от Доклада на неправителствената международна организация „Амнести Интернешънъл“ за 2021 г. относно актуалното положение на малцинствените религиозни общности в Е. и по – специално за продължаващите атаки на религиозна основа спрямо коптите в района на М..

Ответникът по жалбата – заместник председателят на ДАБ – МС, чрез процесуалния си представител юрисконсулт П., изразява становище за нейната неоснователност. Счита, че не са допуснати твърдените нарушения на материалния закон, а релевантните факти са установени при спазване на административно - производствените правила и гарантиране ефективното упражняване правото на защита на жалбоподателя. Фактическата обосновааност на оспорения административен акт се аргументира с данните в приложените към административната преписка и в съдебното производство Справки, изготвени от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ, отразяващи периодичната промяна в политическата и социална обстановка в Е., включително и по отношение на малцинствените религиозни общности. Поставя се акцент върху констатираните противоречия в информацията, предоставена от жалбоподателя в проведените две поредни интервюта, относно действителните причини за напускане на страната по произход и твърдяната опасност от преследване и тежки посегателства спрямо личността на жалбоподателя при евентуалното му завръщане.

Софийска градска прокуратура не участва със свой представител в съдебното производство и не е представила становище по жалбата.

Настоящият съдебен състав на Административен съд София-град, след като обсъди приложените доказателства, в контекста на становището на страните и релевираните основания, съобразно правомощията си, прие за установено от фактическа страна:

Жалбоподателят С. А. Ф. (S. A. F.), ЛНЧ [ЕГН] е [дата на раждане] в [населено място], провинция К. – Е., гражданин на Е., нежен, етническа принадлежност – арабин. Личните му данни са установени въз основа на подписана декларация по чл. 30, ал.1, т. 3 от ЗУБ и представени впоследствие копия на национален паспорт и акт за раждане.

Влязъл е на територията на РБългария на 09.11.2021 г. легално, със самолет от РГърция по процедура за релокация. С Решение № 84 от 09.11.2021 г. на директора на РПЦ – С. е настанен, на основание чл. 51, ал. 2 във вр. чл. 29, ал. 1, т. 3 и ал. 3 от ЗУБ,

в Регистрационно – приемателен център, отдел „ПМЗ –[жк].

В същия ден е подал молба за предоставяне на международна закрила, вх. № РД09-В-1407/09.11.2021 г. Получил е в превод срещу подпис копия от Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, както и Списък на координатите на неправителствените организации, работещи с бежанци и чужденци, подали молба за статут, които имат приемни в ДАБ. Изготвена е и Евродак дактилоскопна карта.

По повод на подадената молба за международна закрила са проведени две интервюта с жалбоподателя от интервюиращ орган при ДАБ в присъствието на преводач от арабски език. Интервютата са документирани с Протоколи рег. № УП – 3389 от 24.11.2021 г. и рег. № УП – 3389 от 29.03.2022 г., подписани от интервюиращия орган, чуждия гражданин и преводача.

Приложено е и задължителното становище от Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС), на основание чл. 58, ал. 10 от ЗУБ, в което се сочи, че при наличие на основанията по ЗУБ, няма пречка на жалбоподателя да бъде предоставена международна закрила в Република България.

Към преписката са приложени и три справки, изготвени от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ от 05.11.2021 г., 04.01.2022 г. и 07.04.2022 г., съдържащи данни за общото положение в държавата по произход на жалбоподателя – Е. и спазването на човешките права, основно на християните копти - религиозната общност, към която е заявил принадлежност жалбоподателя. В справките са посочени използваните източници на информация. Отражено е, че са изготвени в съответствие с „Методологията на Агенцията на Европейския съюз за убежището за изготвяне на информация за страните на произход от 2019 г.“ и се основават изцяло на преглед на публично достъпни външни източници на информация, посочени конкретно със съответните препратки към текста.

Въз основа на тези данни, административният орган е постановил оспореното Решение № 8004 от 27.06.2022 г., с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ, поради липса на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, е отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на чужденеца С. А. Ф., гражданин на Арабска Република Е.. Решението е мотивирано с несъответствия в пресъздадената бежанска история относно твърденията за наличие на основателни опасения от преследване, дължащи се на религиозната принадлежност на жалбоподателя и сочената като основателна причина да не се върне в родината си – реалната опасност да бъде подложен на дискриминация, включително и на наказателно преследване, именно поради религиозните си убеждения. Отчетен е фактът, че след напускане на държавата по произход, жалбоподателят не твърди, а и не са събрани доказателства, установяващи наличие на опасност от преследване, основана на събития, настъпили междуременно по отношение на негови близки родственици в Е.. С далечна давност са събития, свързани с масови нападения срещу християни в Е., а по отношение на инцидентните такива в района, в който е живял жалбоподателя, е прието, че държавата е предприела своевременни действия за неутрализирането им, включително и за превенция, като в този аспект е посочено приемането на първата Национална стратегия за правата на човека, която насърчава толерантността към религиозното многообразие.

Решението е връчено на жалбоподателя на 05.07.2022 г. в присъствието на преводач от арабски език. Разяснена му е възможността за неговото оспорване.

Описаните релевантни за правния спор факти не се оспорват от жалбоподателя. Основните възражения в жалбата и в съдебното заседание касаят изводите, направени въз основа на оценката на информацията в доказателствените източници.

В този контекст, установената фактическа обстановка, според настоящия съдебен състав, дава основание за следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима.

Подадена е в предвидения преклузивен срок в чл. 84, ал. 3 във вр. чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ - на 14.07.2022 г. чрез административния орган и е изпратена със съпроводително писмо на 15.07.2022 г. Заведена е в АССГ с вх. № 27149 на 19.07.2022 г. Жалбата изхожда от адресат на оспорения административен акт с легитимен интерес от оспорването, по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК.

Административен съд София - град е местно и родово компетентен да разгледа правния спор, съобразно изискванията на чл. 84, ал. 3 от АПК и данните за настоящата регистрация на жалбоподателя – РПЦ – С., отдел „ПМЗ –[жк].

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Не са спорни данните за самоличността на жалбоподателя, доколкото в хода на административното производство, наред с декларацията по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, регистрационният лист, приложението към него и дактилоскопната карта Евродак, са представени заверени копия от Акт за раждане и документ за самоличност – паспорт № А26546665, издаден на 13.01.2020 г. от държавата на произход – Е. със срок на валидност 12.01.2027 г. Въз основа на тях е установено, че жалбоподателят С. А. Ф. е гражданин на Арабска Република Е., който е подал молба за международна закрила в Република България и отговаря на критериите на „чужденец, търсещ закрила“, по смисъла на т. 2, § 1 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ.

В производството за предоставяне на международна закрила жалбоподателят е участвал в две интервюта, проведени от интервюиращ орган при ДАБ – В. М., в присъствието на преводач от арабски език – на 24.11.2021 г. (14-дни след влизането му в РБългария) и на 29.03.2022 г., които са надлежно документирани с приложения към административната преписка Протоколи.

В първото от тях жалбоподателят е заявил, че е напуснал Е. през м. май 2020 г. със самолет до Турция, ползвайки паспорта си (копие от който е представил по адм. преписка), а след няколко дни (5) е преминал нелегално в Гърция, където е подал молба за международна закрила. Въпреки, че е отрекъл да е част от религиозна организация или общност, като причина за напускането на страната си, жалбоподателят е посочил невъзможността да посещава християнската църква в населеното място, в което е живял заедно с родителите и братята си – [населено място], област М., поради опасения от насилие, упражнявано от мюсюлмански терористи. Изложил е твърдения, че е бил заплашван с оръжие да се откаже от християнството и да приеме исляма, както и за подобни действия, предприети спрямо членовете на семейството му, което е наложило преместването им в друго населено място в същата област. Заявил е, че със същата цел спрямо него е упражнявано насилие и от учителите му в училище и от служители на полицията. Възпроизвел е и действия на упражнено насилие от мюсюлмани при престоя му в Турция, за които твърди да са му откраднали документите и мобилния телефон. Отрекъл е да поддържа връзка със семейството си в Е., заради отнетия телефон в Турция.

В проведеното второ интервю – почти пет месеца след пристигането си в РБългария – на 29.03.2022 г., жалбоподателят е заявил, че работи като готвач в [населено място] –

прави дюнери. По отношение напускането на държавата си по произход е посочил, че преди да отиде в Турция е заминал за Д. и от Д. със самолет е пристигнал в Турция. Заявил е, че е преведен на територията на Гърция от трафикант, който му е взел документите за самоличност и дипломата за завършен 11 клас. Посочил е, че поради упражняваното насилие в училище заради религиозната му принадлежност, се е обучавал в къщи и е полагал изпити периодично, в края на всяка учебна година. Според данните, предоставени от жалбоподателя при това интервю – 3 – 4 месеца преди да напусне Е., полицията е затворила и четирите християнски църкви в областта, в която е живеел, за да не могат християните да ги посещават като е упражнявано насилие срещу всички, за да приемат исляма. В това интервю, жалбоподателят е посочил, че поддържа връзка с роднините си в Е., които са останали да живеят в същото населено място, въпреки че са били изгонени от дома им и са приютени от други техни родственици. В противовес на тези твърдения е посочил, че родителите му не знаят къде се намира той към момента, защото ги е уведомил, че заминава за Турция.

Оспореното Решение № 8004 от 27.06.2022 г. е издадено от компетентен орган - заместник председател на ДАБ при МС, в кръга на делегираните му със Заповед № 03 - 15 от 03.05.2022 г. на председателя на ДАБ при МС правомощия по чл. 48, ал. 1, т. 1 от ЗУБ (л. 11 от делото). Спазени са изискванията за форма и съдържание, визирани в чл. 75, ал. 2 и ал. 3 от ЗУБ.

Административният акт съдържа фактическите и правни основания за издаването му. Според състава на съда, на обективна преценка са подложени всички факти и документи, съдържащи данни за личността на жалбоподателя и социалното му положение в държавата по произход, в контекста и на заявеното от него при проведените интервюта. Прието е, че твърдяната основна причина да напусне държавата си – невъзможността да упражнява религиозните си убеждения – не е подкрепена с доказателства, а и с непротиворечиво представена информация, включително и относно познанията му за християнската религия. В този аспект, е отчетен признатият факт при второто интервю, че за периода на престоя си на територията на РБългария, в продължение на повече от четири месеца (09.11.2021 г. – 29.03.2022 г.), жалбоподателят не само, че не е посетил нито веднъж християнска църква, но и не се е интересувал дали има църква, в която се говори на арабски език.

Въз основа на анализа на установените несъответствия в бежанската история, възпроизведена по време на двете интервюта, административният орган е приел, че използвайки отделни достоверни факти, чужденецът се е опитал да представи правдоподобна история, която не може да бъде възприета за напълно достоверна.

Затова са приети за неоснователни и заявените опасения от преследване в страната по произход, поради липса на подобни данни и в актуалната информация за обстановката в Е.. Административният орган се е позовал на изготвените справки от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ, според които, макар и малцинство – около 10 % от населението на Е., християните копти са най - многобройната християнска общност в Близкия И., а Правителството на Е. е признало за официални религии, наред със сунитския ислям и християнството и юдаизма. Сочи се, че на привържениците им е разрешено да изповядват публично религията си, включително и да строят храмове за поклонение. Не се твърдят настъпили събития в периода след 2020 г., които могат да се ползват в подкрепа на опасенията на жалбоподателя за преследване единствено в резултат на изповядваната религия или за системна дискриминация.

За да откаже да предостави на жалбоподателя и хуманитарен статут, компетентният административен орган е приел в мотивите на Решението си, че не са налице предпоставките по чл. 9, ал. 1 и ал. 6 от ЗУБ, и не са установени други причини от хуманитарен характер, които дават основание за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ.

При постановяване на Решението са спазени националните и международните стандарти за приемане на кандидата за международна закрила, както и гаранциите в ЗУБ, Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26.06.2013 г. относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила и Директива 2013/33/ЕС на Европейския съвет и на Съвета от 26.06.2013 г. за определяне на стандарти за приемането на кандидати за международна закрила.

Не се твърди, а и няма данни интервюирането на чужденеца да е извършено при условия, които не гарантират ефективното упражняване на правото му на защита. Преценката относно причините за исканата международна закрила е извършена в съответствие и с пространната актуална информация за страната на произход. В този аспект, неоснователни са оплакванията на процесуалния представител на жалбоподателя, че събраните и ползвани данни от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ са едностранчиви и не включват информация от обективни международни източници. И в четирите справки, изготвени за целите на настоящото производство, една от които представена и приета и в съдебното производство, са посочени конкретните източници, сред които съществено значение е отделено на Доклада на Държавния департамент на САЩ за 2020 г. за международната религиозна свобода и на Доклада на Държавния департамент на САЩ за състоянието на човешките права за 2021 г., които отразяват актуални данни за процесите в Е.. При обсъждането на тази информация в обжалваното решение е подхотено обективно и обосновано, спазени са гаранциите, предвидени в чл. 33 от Женевската конвенция от 1951 г., чл. 4, ал. 3 от ЗУБ и чл. 19, ал. 2 от Хартата на основните права на ЕС, относно забраната за обратно връщане. Анализът на данните за страната на произход на жалбоподателя, е от съществено значение за обективната оценка на твърденията за лично му положение в периода преди м. май 2020 г., а и при евентуалното му завръщане. В този аспект, не без значение е и заявеното в съдебното производство отклоняване от военна служба, което се сочи като предпоставка за дискриминационно отношение, включително и за търсене на наказателна отговорност при евентуално завръщане в страната по произход.

Съдът не констатира допуснати нарушения на процесуалните изисквания при събиране на доказателствата и упражняването на правата на жалбоподателя. Спазен е и принципът относно тежестта на доказване. Административният орган е изпълнил задълженията си да събере и обсъди относимата и актуална към момента на постановяване на административния акт информация за страната на произход, преценявайки я и спрямо критериите за определяне на една страна като сигурна. Не са допуснати и нарушения на процесуалните правила, предвидени в чл. 35 и чл. 36 от АПК – проведени са две интервюта с жалбоподателя, събрани са възможните доказателства за бежанската му история, приобщена е и актуална информация за обстановката в страната по произход. Няма данни да е било ограничено правото на жалбоподателя да представя относими към основателността на молбата за закрила доказателства. В рамките на процедурата по изслушване жалбоподателят е имал възможност не само да отговори на поставените му въпроси, но при необходимост да

изтъкне факти, имащи пряко отношение към личното му положение и искането за предоставяне на закрила.

Противно на твърдяното в жалбата, административният орган е разгледал обективно в оспореното решение всички заявени и относими факти и обстоятелства, въз основа на които е приел, че по отношение на жалбоподателя не са налице достоверни данни за наличие на реална заплаха за живота и сигурността му в страната му по произход - Е., относими към признаване на статут на бежанец и предоставянето на закрила по чл. 8 от ЗУБ, включително и такива относно наличието на предпоставките по чл. 9 ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут.

Действително не са наведени твърдения за наличие на преследване или на бъдещ риск от такова, на конкретна заплаха за живота, сигурността и свободата на жалбоподателя поради насилие, възникващо от ситуации, като въоръжен конфликт, нито за опасност от наказание, изтезание или други форми на нечовешко или унижително отношение. В този аспект, от съществено значение са установените недостатъчни по обем познания за религията, която се твърди да изповядва жалбоподателя, както и демонстрираната незаинтересованост да посети християнски храмове и/или църкви в [населено място], включително и да разбере има ли такива, в които се проповядва на разбираем за него език (*по време на интервюта е заявил познания и по английски и гръцки език*), независимо от липсата на каквито и да е ограничения в този аспект по време на престоя му в РПЦ – С..

Изводите на административния орган се подкрепят изцяло и от данните в справките на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ, които сочат конкретните източници на всяка информация за Е., както и използваната методика при обобщаването ѝ – внимателно подбрани публични източници на информация, включително и публикации в пресата, възпроизвеждащи проверени от различни източници факти, без да се изразява мнение, оценка или анализ на ситуацията.

Следва да се сподели изводът в оспореното решение, че липсват обективни данни за заплаха за живота и сигурността на жалбоподателя, дължащи се на твърдяната от него религиозна принадлежност към християните копти. Въпреки дългото си отсъствие от държавата си по произход – повече от две години, жалбоподателят не е последван от останалите членове на семейството си, които са продължили да живеят при същите условия, независимо от принадлежността си към християнската религиозна общност. Единственият обоснован източник на опасения от преследване е твърдяното фактическо отклонение от военна служба, поради незавръщане на жалбоподателя в страната си по произход при навършване на съответната възраст - 19 години. Същото обаче не може да се ползва в конкретния казус като обективен критерий от значение за предоставяне на международна закрила, доколкото не се твърди военната повинност да е свързана с провеждане на военни действия, предпоставящи извършване на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1 – 3 от ЗУБ, а и няма подобни данни в приложените актуални информации за политическото състояние на Е..

Мотивите на жалбоподателя да напусне страната си по произход правилно са прецени като необосноваващи извод за заплаха или опасност от преследване, на което и да е от предвидените в Женевската конвенция за бежанците лични основания, транспонирани и в националното ни законодателство в разпоредбите на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. В този аспект, следва да бъде потвърден изводът в оспореното решение, че при завръщане на жалбоподателя в държавата му по произход, той би могъл да води нормален живот, а

легалното му напускане на територията на страната не създава основания за проблеми при завръщането му. Твърдените опасения за прояви на дискриминация при отбиване на военната служба не са подкрепени с доказателства, поради което не могат да послужат като основание за прилагане на принципа „забрана за връщане“, регламентиран в чл. 4, ал. 3 от ЗУБ. Събраните доказателства не дават основание и за извод, че животът или свободата на жалбоподателя са били застрашени по някои от признаците, посочени в тази разпоредба. Нежеланието за завръщане поради заявеното желание от жалбоподателя да живее и работи в България, са неотнормирани към основанията, на които може да бъде уважено искането му за закрила

Изложеното даде основание на съда да приеме оспорения административен акт за обоснован и законосъобразен, издаден от компетентен орган, при спазване на процесуалните правила и изискванията за съдържание и форма и правилно прилагане на материалния закон, поради което жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172 ал. 2, предл. последно от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. А. Ф., гражданин на Е., ЛНЧ [ЕГН] против Решение № 8004/27.06.2022 г. издадено от заместник председателя на ДАБ при МС, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: